

ЖІНКА - БОЄЦЬ АТО

Ми звикли говорити про захисників України у чоловічому роді, проте маємо ще й захисниць, рятівниць і жінок-бійців, які під час військових подій на Донбасі довели, що можуть підтримувати воюючих в АТО чоловіків не лише морально. Сьогодні, в лиху для всієї країни годину, чимало українських жінок, залишивши всі свої справи та своїх рідних, теж їдуть на війну, щоб зі зброєю в руках захищати незалежність та територіальну цілісність держави або ж надавати медичну допомогу та рятувати бойових побратимів. І нерідко при цьому саме представниці прекрасної статі є еталоном надзвичайної мужності, героїзму та самовідданості.

Не є винятком в цьому і наш район. Зокрема, яскравим прикладом вищенаведеного є історія 30-річної жінки-військовослужбовця Тетяни Іванівни Полюхович із Зарічного.

педагогічною роботою, навіть ніколи не думала, що їй доведеться колись служити у війську, а тим більше бути учасником бойових дій...

- Після закінчення в 2002 році Заріченського ліцею, далі донька поступила на навчання у Рівненський державний гуманітарний університет по спеціальності "історія та правознавство", - розповідає про дочку мама Тетяни - Галина Антонівна. - Закінчила університет вона з відзнакою, тож її, як одну з кращих випускниць-студентів, керівництво РДГУ залишило викладати у цьому вузі соціологію. Проте соціологія - не її профіль, до того ж, і ставку їй дали маленьку - 0,25% посадового окладу, на яку прожити в місті було досить важко. Тому, після трьохрічної викладацької роботи в університеті, була змушена повернутися додому на Заріченщину. Але і тут Тані роботи за її фахом не знайшлося - працювати змогла лише вихователем продов-

◆ ВІДВАЖНА ЗАХИСНИЦЯ

навіть кандидатську дисертацію писала на церковну тематику - побувала з цією метою в багатьох місцях, навіть за кордоном. Та коли до захисту дисертації залишилось зовсім небагато - ці плани довелося призупинити саме через контракт і її відрядження в АТО. Так що я була проти цього, але мій чоловік доньку підтримав. Так само, з розумінням до її участі в АТО поставився і чоловік Тетяни - Сергій, за якого вона вийшла заміж у минулому році. Наш зять - родом із Серник, а живе і працює в Рівному, де вони з донькою винаймають житло. Тож, заручившись обоюдною чоловічою підтримкою, Таня прийняла рішення цілком виважено та свідомо, і мені довелося змиритися з цим її вибором - тут уже нічого не вдієш. Та за останній рік, доки дочка в АТО, здоров'я у мене явно не додалось, бо ж і лягаю, і встаю з однією думкою - як там вона? Чи жива, здорова. І хоч Танюша щодня відзвонюється і

навчання без ніяких хабарів чи зв'язків - все здавала на "відмінно", бо дуже хотіла вчитися. Але зараз ні про що не жалкує - в АТО у неї вже друга ротація...

Ось так ця тендітна й чарівна молода жінка, а нині старший солдат-контрактник Тетяна Полюхович мужньо і стійко переносить усі негаразди та труднощі військової служби в зоні ведення бойових дій.

На жаль, зустрітися і особисто поспілкуватися з нашою відважною землячкою нам не вдалося – вона вже тривалий час перебуває у зоні проведення АТО. Тож нашими співрозмовниками стали батьки Тетяни – Галина Антонівна та Іван Петрович. З їхніх слів, донька вирішила пов'язати свою долю з військовою справою ще у серпні 2013 року, коли влаштувалась на роботу у Рівненський обласний військкомат. Спочатку Тетяна була просто в штаті цього військового відомства, а потім, коли на сході України розпочалися повномасштабні бойові дії і російський агресор почав зазіхати на незалежність та суверенітет нашої держави, вона, як військовослужбовець і справжній патріот своєї Вітчизни, не змогла залишатися осторонь того, що діється і, перевівшись на контрактну службу, добровільно відправилась у зону проведення АТО. Хоча до того дівчина мала суто цивільну, мирну професію – вчитель і ще два роки тому, займаючись

женого дня в одній із віддалених сільських шкіл. І теж на 0,25 ставки. Відтак, пропрацювавши півтора року на цій посаді і не бачачи подальших перспектив для своєї педагогічної кар'єри, мусила розраховатися і знову поїхала в Рівне, де на той час її знайомі друзі запропонували їй роботу в обласному військкоматі. Так Таня і стала військовослужбовцем. Була спершу в штаті військкомату, потім перевелась на контрактну службу, а минулого року ошелешила нас звісткою, що їде на Схід, в зону АТО...

- Як Ви сприйняли цю звістку? Вона радилась з Вами про це?

- Звичайно, вона радилась з нами. Особисто я сприйняла звістку про те, що донька їде на воюючий Донбас, як і її трирічний контракт, дуже важко. Кожна мати переживає за свою дитину, коли вона не вдома, а тут йдеться про війну... До того ж, я дуже хотіла, щоб Таня продовжувала займатись викладацькою роботою в університеті. Вона до своєї військової служби

Танюша щодня відзвонюється і переконує, що в неї все добре, що вона там з жінок не одна, щоб не переживали – всеодно моя душа не на місці. Я навіть толком не знаю, де вона там знаходиться – дочка і не хоче нічого розповідати про свою службу в АТО, і не може - військова таємниця та й телефони їхні там прослуховують. То ми й не задаєм їй зайвих запитань, ні про підрозділ в якому вона служить, ні про її посаду. Головне, щоб її служба в АТО якнайскоріше закінчилась і вона живою та здоровою повернулась додому...

- Таня жодного разу ні на хвилину не пошкодувала, що обрала військову службу і стала контрактником. Навіть тривале перебування в зоні АТО, куди вона пішла з патріотичних переконань, ніскільки не вплинуло на її армійський вибір, - не без гордості говорить про доньку і батько – Іван Петрович. – Вона у мене по характеру справжній боєць і завжди всього добивалась сама. Так само і в університет поступала на державну форму

служби в зоні ведення боєвих дій, перекреслюючи усі раніше утвержені стереотипи, що війна – це не жіноча справа. Адже, саме лише її перебування в АТО, де й виставим чоловікам буває доволі сутужно, – уже героїчний вчинок, вартий того, щоб нею гордитися. А ще - поки такі хоробрі українські жінки як Тетяна зі зброєю в руках стоять на захисті нашої Вітчизни – Україна, яка сьогодні дуже потребує допомоги своїх синів та дочок, обов'язково переможе. Бо як колись сказав відомий український класик – можна перемогти військо, але жінку – ніколи. Тож напередодні 8 Березня хочемо від щирого серця привітати нашу відважну землячку з цим весняним, жіночим святом, адже жінка навіть на війні завжди залишається жінкою. Віддаємо їй міцного здоров'я, щасливого щастя, нев'янучої молодості та краси, весни у душі, любові, здійснення всіх мрій та бажань і, звичайно ж, мирного неба над головою.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ